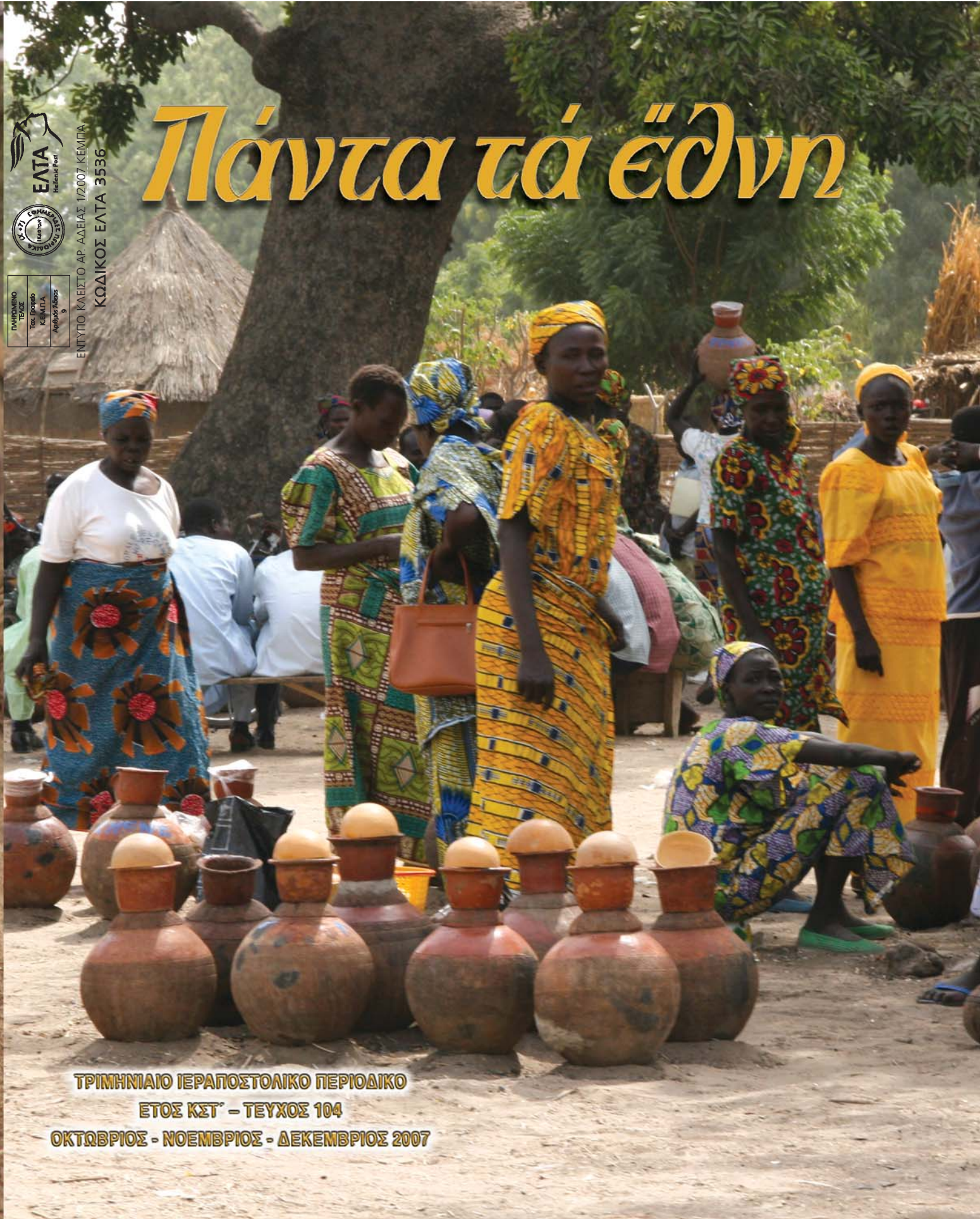

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
 ΓΡΑΦΕΙΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΣ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ
 Τηλ. 210.7272.314-317, Fax 210.7272310
 ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 – Τ.Κ. 115 21 ΑΘΗΝΑ
 GREECE
 e-mail: ierapostoli@apostoliki-diakonia.gr

ΠΑΡΟΝΤΟ
 ΤΡΟΧΟΣ
 Τεκ. Προσφ. 9
 Κ. Μ.Π.Α.
 Αριθμός Πόστα 9

ΕΝΤΥΠΟ ΚΛΕΙΣΤΟ ΑΡ. ΑΔΕΙΑΣ 1/2007 ΚΕΜΠΡΑ
 ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΛΤΑ 3536

Πάντα τὰ ἔθνη

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
 ΕΤΟΣ ΚΣΤ' – ΤΕΥΧΟΣ 104
 ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ - ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2007

ΑΝΑΖΗΤΟΥΝ ΤΟΝ "ΙΧΘΥΝ"

Yaoundé Χριστούγεννα 2007

Άκολουθώντας τά βήματα καί τήν έντολή του Λόγου του Θεού, «πορευθέντες...», περιδιαβαίνουμε τήν έρημο αυτού του τόπου γιά νά βρούμε τόν Νηπιάσαντα Λόγο...

Συναντούμε έναν άηλο κόσμο πού μάς σπρώχνει πολιτισμικά πίσω από τά χρόνια της Βηθλεέμ...

Κι εκεί...στους μικρούς λάκκους πού μετατρέπονται τήν περίοδο των βροχών σέ μικρές λιμνοϋλίες... Ένα τσουρμο μικρών παιδιών πασχίζει νά ψαρέψει μικρά ψάρια, πού έκκολλάφθησαν μέσα στή λάσπη...

Τούτοι οί μικροί ψαράδες των άσήμαντων μικρών ψαριών της λάσπης της έρήμου μοιάζουν παράξενα μέ έμάς...

Άναζητούν τόν «ΙΧΘΥΝ» στά πιό περίεργα μέρη! εκεί πού κανένας δέν περιμένει τήν ύπαρξή Του...

Όπως έμείς αναζητούμε νά μεταφέρουμε τήν Άλήθεια καί τήν Έλπίδα του Νηπιάσαντος Λόγου στά παιδιά της έρήμου, πού κανένας δέν φαντάζεται ότι υπάρχουν, έτσι όπως υπάρχουν...

Άραγε στίς έρήμους των καρδιών μας υπάρχει ο «ΙΧΘΥΣ»;

Γιατί άν υπάρχει, ίσως κάπου έμφανιστούν καί τούτοι... οί μικροί ψαράδες της έρήμου...

† Ο Καμερούν ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Άγιο Πνεύμα καί εὐαγγελισμός του κόσμου

ΑΝΑΜΦΙΒΟΛΑ, στό κέντρο της αποστολής του Άγίου Πνεύματος στην Έκκλησία καί στον κόσμο βρίσκεται ο Χριστός καί τό μυστήριο της σωτηρίας όλόκληρης της δημιουργίας. Τό Άγιο Πνεύμα γνωρίζει στους ανθρώπους τόν Χριστό, καλλιεργεί τήν πίστη σ' Αυτόν καί έμπνέει τήν ευθύνη της αναγγελίας του άνυπέμβλητου καί διαχρονικού μηνύματος του Εὐαγγελίου διά της ιεραποστολής σέ όλους τους λαούς της γής.

Μάς είναι ήδη γνωστό ότι τό Άγιο Πνεύμα ένεργούσε στον κόσμο πολύ πριν από τήν έλλευση του Κυρίου, προαναγγέλλοντας διά του στόματος των προφητών τόν έρχομό Του καί τήν πραγματοποίηση του έργου της σωτηρίας πού κορυφώνεται μέ τό έκούσιο Πάθος καί τήν Άνάστασή Του.

Τό μυστήριο της ένσάρκωσης του Χριστού συντελείται εν «Πνεύματι Άγίω» από τήν Παρθένο Μαρία: «Πνεύμα Άγιον έπελεύσεται επί σέ, καί δύναμις ύψιστου έπισκιάσει σοι· διό καί τό γεννώμενον άγιον κληθήσεται υίός Θεού» (Λουκ. 1,35). Η Έλισάβετ, ή μητέρα του Προδρόμου, μέ τή χάρη του Άγίου Πνεύματος αντίλη-

Ὁ γέρο-Νάγκ

Ὁ σιδεράς τοῦ «Λιμανιοῦ»

Ἀπόσπασμα ἀπό τό χειρόγραφο καί ἀτελές
«Ἡμερολόγιο τοῦ Βορείου Καμερούν»

Τόν Φεβρουάριο τοῦ 2005 ἐπισκέφθηκα γιά πρώτη φορά τό Β. Καμερούν. Ἦταν γιά μένα μιά πρωτόγνωρη καί πολύπλευρη ἐμπειρία. Τόπος δύσκολος μέ εἰδικές κλιματολογικές καί μορφολογικές συνθήκες καί ἕνας κόσμος ἀγνωστος, ἐν πρώτοις, ἀπρόσιτος, μέ μιά ἀλλήνη κουλτούρα, μιά ἀλλήνη ποιότητα ζωῆς πού ἐπιπόλαια θά μπορούσαμε νά τήν χαρακτηρίσουμε χαμηλή, λόγῳ τῆς ὀρατῆς ἀπουσίας καί τοῦ πιό ἀπλοῦ πολιτισμικοῦ ἀγαθοῦ.

Σάν ἐπισκεφθεῖς αὐτόν τόν τόπο εἶναι σάν νά κάνεις ἕνα ταξίδι στό μακρινό παρελθόν τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας στό σημεῖο ἀκριβῶς πού γιά κάθε λαό τό σημεῖο αὐτό εἶναι κοινό.

Μετά ἀπό τήν ἐντύπωση τῶν πρώτων ἡμερῶν ἄρχισα νά παρατηρῶ σιγά-σιγά καί ἀλλήλα πράγματα. Μέ εἶχαν πληροφορήσει ὅτι ὁ κόσμος τοῦ Β. Καμερούν διαφέρει στήν συμπεριφορά του καί στίς συνθηθεῖς του ἀπό τόν κόσμο τοῦ Νότου.

Εἶναι κόσμος πιό ἀπλός, εὐθύς, ἀπονήρευτος, μέ μιά αὐθόρμητη καθοσύνη καί ἕναν σεβασμό πρὸς τήν ἱεραρχία καί τόν ξένο.

Γεμάτος, λοιπόν, πρωτόγνωρες εἰκόνας καί παρατηρήσεις διέσχιζα μέ ἕνα παθητικό ἡμιφορτηγὸ μιά ἀπέραντη λίμνη πού ἡ ξηρασία τῆς εἶχε στερήσει καί τό τελευταῖο ἴχνος νεροῦ.

Στό τέλος τῆς λίμνης στά ὄρια τοῦ χωριοῦ Βιρί καί ἑνός ἀλλοῦ χωριοῦ μέ τό ὄνομα Οὐνόν, πού περιπαικτικά οἱ κάτοικοι τῶν ἀλλῶν χωριῶν τό ἔλεγε «λιμάνι» (λόγῳ τοῦ ὅτι εἶναι στό ὄριο τῆς λίμνης, ὅταν ἔχει νερό κατά τήν περίοδο τῶν βροχῶν) σταμάτησα κοντά σέ ἕνα μεγάλο σκιερό δένδρο ἀπό τά σπάνια γιά τήν περιοχή.

Μοῦ εἶχε κάνει ἐντύπωση ἕνα ζευγάρι γερόντων πού κάθονταν κάτω ἀπό τό δένδρο καί πάνω ἀπό τόν καπνὸ μιᾶς φωτιᾶς. «Εἶναι οἱ σιδεράδες τῆς περιοχῆς», μέ πληροφορήσε ὁ ἕνας ἀπό τοὺς δύο συνοδούς μου πού εἶχε καί τόν ρόλο τοῦ μεταφραστοῦ τῆς γλώσσας τῶν Τιπουρί.

Κατέβηκα καί πλησίασα τό παράξενο αὐτὸ ζευγάρι μέ μιά ἐντονη ἀπορία νά δῶ ἀπό κοντά τόν τρόπο πού δούλευαν καθότι καί ἡ δική μου οἰκογένεια ἐπὶ πολλῆς γενεᾶς ἦταν παραδοσιακοὶ σιδεράδες.

Μέ χαιρέτησαν στή γλώσσα τῶν Τιπουρί μέ ἕνα καλοσυνάτο χαμόγελο. Τό ἀφεντικό –ὁ πρωτομάστορας– πρέπει νά πλησίαζε τά ὀγδόντα χρόνια καί ἀπό κοντά ἦταν καί ὁ βοηθός του. Ἦμεινα κατάπληκτος ἀπὸ αὐτά πού ὑποτίθεται ὅτι ἦταν τά ἐργαλεῖα καί τά σύνεργα τῆς δουλειᾶς.

Ἔνα «κανάρ» (πῆλινο κιοῦπι μέ σφαιρική καί ὄχι ἐπίπεδη βάση, πού τό χρησιμοποιοῦν γιά τήν μετα-

φορά καί ἀποθήκευση νεροῦ καί στερεώνεται μέσα στό χῶμα γιά νά στέκεται ὀρθοῦ καί νά διατηρεῖ τό νερό δροσερό) μισοθαμμένο στό χῶμα μέ μιά τρύπα στήν βάση του ὅπου ἦταν συσσωρευμένα κάρβουνα ἔπαιζε τόν ρόλο τοῦ καμινιοῦ.

Στό στόμιό του εἶχε ἐφαρμοστεῖ ἕνα εἶδος σακκούλης ἀπὸ τομάρι κασίκας μέ δύο ἀνοικτές ἀπολήξεις, ἀνοίγοντες ὁ βοηθός τίς δύο δερμάτινες ἀπολήξεις διοχέτευε ἀέρα μέσα στό πῆλινο δοχεῖο, ὁ ὁποῖος πιεζόμενος ἔβγαине ἀπό τήν μικρὴ τρύπα τοῦ δοχείου καί ἀναζωπύρωνε τά κάρβουνα πυρώνοντας ἕνα κομμάτι σίδερο, πού, προοριζόταν νά γίνεῖ ἕνα εἶδος μαχαιριοῦ πού χρησιμοποιοῦν οἱ χωρικοὶ τοῦ Βορρά.

Ὁ πρωτομάστορας, ὅταν κοκκίνιζε τό σίδερο τό ἔπαιρνε καί τό σφυρηλατοῦσε πάνω σέ ἕνα κομμάτι σίδερο μπηγμένο στήν γῆ, μᾶλλον ἀπὸ κάποιο ἄξονα αὐτοκινήτου ἀπὸ τήν ἐποχὴ τῆς ἀποικιοκρατίας, χτυπώντας το μέ ἕνα ἀλλοῦ μακρόστενο κομμάτι σιδήρου πού ἔπαιζε τό ρόλο τοῦ σφυριοῦ! Στά μεσοδιαστήματα, ὅσο νά ξαναπυρῶσει τό μαχαίρι μέ ἕνα πυρωμένο αἰχμηρὸ «ἐργαλεῖο» διακοσμοῦσε καίγοντας καί χαράσσοντας συγχρόνως τήν ξύλινη λαβὴ ἑνὸς τελειωμένου μαχαιριοῦ.

Ἦμεινα κατάπληκτος ἀπὸ τήν ἐφευρετικότητα καί τήν ἀπλότητα τῶν λύσεων πού χρησιμοποιοῦσαν γιά νά καλύψουν τίς ἀνάγκες τῶν κατασκευῶν τους μέσα σέ μιά ἀπίθανη ἔλλειψη ὑλικῶν καί ἐργαλείων. Μιλήσαμε γιά λίγο μέσω τοῦ μεταφραστοῦ μου. Τό ὄνομά του ἦταν Νάγκ καί ὁ πατέρας του καί ὁ παπoὺς ἦταν καί αὐτοὶ σιδεράδες στό ἴδιο σημεῖο.

Μοῦ ἔδειξε τό μαχαίρι πού διακοσμοῦσε, «εἶναι πολὺ καλὸ μαχαίρι» μοῦ εἶπε «εἶναι καλὸ νά ἔχεις πάνω σου ἕνα τέτοιο μαχαίρι, δὲν ξέρεις τί θά βρεθεῖ στό δρόμο σου»...

Χαμογέλασα γιά τήν ὑπόδειξη, ἀλλὰ, κατάλαβα ὅτι εἶχαν μιά σοφία τά λόγια του. Πράγματι δὲν ἤξερα τί μπορεῖ νά συναντήσω στό δρόμο μου... Βέβαια ἐγὼ ταξίδευα μέ τήν «ἀσφάλεια» τοῦ αὐτοκινήτου σ' αὐτές τίς περιοχές, στήν πείρα καί στήν ζωὴ ὅμως, αὐτοῦ τοῦ γέρου δὲν ὑπῆρχε ἡ ἔννοια τοῦ αὐτοκινήτου, ὅπως καί στήν γλώσσα τῶν Τιπουρί, δὲν ὑπάρχει ἡ λέξη αὐτοκίνητο καί χρησιμοποιοῦν τήν ἀντίστοιχη Γαλλικὴ ἢ τήν λέξη «κάρο».

Ἡ πείρα του μιλοῦσε γιά τόν ὁδοιπόρο τοῦ τόπου αὐτοῦ πού εἶχε νά ἀντιμετωπίσει καί τά ἄγρια ζῶα αὐτῆς τῆς περιοχῆς.

Ρώτησα τήν τιμὴ τοῦ μαχαιριοῦ. «Διακόσια σεφά» μοῦ εἶπε «τόσο τό ἔδινε καί ὁ πατέρας μου, δὲν ἔχω ἀλλάξει ποτέ τήν τιμή». Ἦμεινα ἀπορημένος καί ζήτησα ἀπὸ τόν μεταφραστὴ μου νά τόν ξαναρωτήσω γιά νά βεβαιωθῶ ἂν εἶναι σωστὸ τό ποσό. Τό ἐπανεῖλαβε. Ζητοῦσε 0,58 εὐρώ γιά μιά δουλειὰ τουλάχιστον δύο ἡμερῶν!!

«Μπορεῖς νά μοῦ φτιάξεις δύο;» τόν ρώτησα. «Θά σοῦ δώσω 2000 σεφά ἀλλὰ τά θέλω νά εἶναι καλὰ». Χαμογέλασε σάν παιδί καί μοῦ εἶπε: «Ρώτησε ὅποιον θέλεις στό χωριὸ νά σοῦ ποῦνε, ποιὸς κάνει τά πιό καλὰ μαχαίρια, ὅλο τό χωριὸ ἔχουν μόνο δικὰ μου

μαχαίρια καί ἔρχονται καί ἀπό τὰ ἄλλα τὰ χωριά...» καί φανερά θιγμένος ἄρχισε νά ἀραδιάζει ὀνόματα χωριῶν ὁ δέ βοηθός, ὅπου ὁ μάστορας ξεκνοῦσε ἢ δέν θυμόταν κάποιο χωριό συμπλήρωνε τόν κατάλογο τῶν χωριῶν...

«Ζητώ συγγνώμη...», τοῦ εἶπα, «δέν κατάλαβε καλά ὁ μεταφραστής. Δέν εἶπα ὅτι δέν τὰ κάνεις καλά ἀλλά ἐννοοῦσα ἔτσι καλὸ ὅπως αὐτό πού βλέπω...». Ξαναχαμογέλασε. «Πότε τὰ θέλεις νά εἶναι ἔτοιμα;» μέ ρώτησε κοφτά. «Κοίτα, ἐγὼ θά ἔλθω μετὰ ἀπό τρεῖς τέσσερις μῆνες, ἐσύ ὅποτε τὸ φτιάξεις, δώσα στον παπὰ πού εἶναι στό Βιρί καί αὐτός θά μοῦ τὰ στείλει».

Ἄφου κλείστηκε ἡ συμφωνία τοῦ ἔδωσα τὰ χρήματα καί ἔμεινα νά κοιτάζω αὐτόν τόν «ἀρχαῖο ἄνθρωπο» ὅπως θά τόν χαρακτήριζε ὁ Φώτης Κόντογλου, μέ ἕνα δέος γιὰ τήν παράδοση πού κουβαλοῦσε καί γιὰ τήν ἀπόσταση πού χώριζε τίς πολιτισμικές μας ἐμπειρίες κι ἔνοιωσα ἀάμπτωχος καί ἀδαής μπροστά του. Μᾶς χώριζε ἀκριβῶς ἡ ἀπόσταση πού ἔχει αὐτός πού φέρει καί δημιουργεῖ τήν ἱστορία καί αὐτός πού μετὰ ἀπό χρόνια πολλὰ, διαβάζει αὐτήν τήν ἱστορία καί καταλαβαίνει μόνο ὅσα μπορεῖ νά καταλάβει χωρὶς καμμιά ἄλλη συμμετοχή σέ αὐτήν τήν ἱστορία.

Μετὰ ἀπό μιά ἑβδομάδα κατέβηκα στήν πόλη Γιάγκουα γιὰ νά ψάξω νά βρῶ τέσσερις βίδες πού χρειαζόντουσαν γιὰ νά τοποθετηθεῖ μιά χειραντλία στό πηγάδι τοῦ Ἱεραποστολικοῦ Κέντρου στό Κατράνγκ,

εἶχαν χαθεῖ κατὰ τή μεταφορά καί χωρὶς αὐτές ἦταν ἀδύνατον νά λειτουργήσει ἡ ἀντλία.

Σέ θαῦμα ἀπέδωσα τό ὅτι μπορέσαμε νά βροῦμε τελικά τέσσερις ὅμοιες καί κατάλληλες βίδες. Γυρίζοντας, ὅμως, τὰ μαγαζιά θυμήθηκα τόν γέρο-Νάγκ τόν σιδερά καί ἀγόρασα ἕνα σφυρί νά τοῦ τό πάω δῶρο. Φτάσαμε ἀπόγευμα στό «μαγαζί» καί τό βρήκαμε, ὅπως θά λέγαμε ἂν ἦταν μαγαζί, «κλειστό». Δηλαδή δέν ἦταν κανένας κάτω ἀπό τό δέντρο καί ἡ φωτιά ἦταν σβηστή. «Ἔχει πάει σέ κηδεῖα» μᾶς ἀπάντησε χωρὶς νά τόν ρωτήσουμε ἕνας περαστικός πού κατάλαβε ποιόν ζητούσαμε, «ἄμα στρίψετε πίσω ἀπό ἐκεῖνες τίς "μπουκαροῦ (κυκλικές καλύβες - κατοικίες τοῦ Β. Καμερούν) θά βρεῖτε τό δρόμο πού πάει στήν κηδεῖα».

Ἄν καί ἡ ἀσάφεια τῶν ὁδηγιῶν ἦταν ἐμφανής δέν χάναμε καί τίποτα ἄμα δοκιμάζαμε. Πήραμε λοιπόν τόν δρόμο νά βροῦμε τό δρόμο πού πάει γιὰ τήν κηδεῖα. Πράγματι πίσω ἀπό τίς συγκεκριμένες «μπουκαροῦ» ἦταν ἕνας δρόμος μέ ἕνα πλῆθος κόσμου νά πηγαينοέρχεται. Σταματήσαμε νά ρωτήσουμε γιὰ τόν γέρο-Νάγκ τόν σιδερά. Ὁ κόσμος ἦταν τόσος πολὺς πού ἦταν σάν νά ψάχναμε βελόνα στό ἄχυρα. Δέν ἄργησε νά σχηματιστεῖ γύρω μας ἕνας κύκλος ἀπό περαστικούς καί γυναῖκες πού κουβαλοῦσαν τὰ παιδιά τους στήν πλάτη. Μέ κοίταζαν παράξενα καί προκαλοῦσα ἀπορία καί πνιχτά γέλια προσπαθώντας νά ρωτήσω στή γλώσσα τῶν Τιπουρί πού θά μπορούσα νά βρῶ τόν γέρο-Νάγκ. Εὐτυχῶς καί μόνο μέ τό ὄνομα κατάλαβαν τί ζητοῦσα. Ἄρχισαν νά ἰένε λόγια ἀκατανόητα στή γλώσσα τους καί μιά μου ἔδειχναν ὅτι μᾶλλον πρέπει νά πάω δεξιά, μιά πρὸς τὰ ἀριστερά.

Πλήρης σύγχυσις ἐκτός ἂν ἔπρεπε νά κατανοήσω σύμφωνα μέ τό πῶς μιλοῦσαν οἱ ἄνθρωποι αὐτοῦ τοῦ τόπου ὅτι: «Γιὰ νά πάει στήν κηδεῖα πρέπει νά ἔλθει ἀπό δεξιά καί νά κατευθυνθεῖ πρὸς τὰ ἀριστερά» ἢ «ἂν ἐπιστρέφει θά ἔλθει ἀπό ἀριστερά καί θά πάει πρὸς τὰ δεξιά». Ἄμεινα μέσα σ' αὐτό τό κομφουζιο νά θαυμάζω τήν διάθεσή τους νά μέ βοηθήσουν καί τόν τρόπο πού θέλοντας νά δώσουν ἐπισιμότητα σ' αὐτά πού ἔλεγαν τελειωναν τήν φράση

τους ἀπότομα μέ μιά βαθειά εἰσπνοή ὅπως κάνουμε ὅταν ξαφνιαστοῦμε ἢ φοβηθοῦμε ἀπό κάτι.

Πάνω σ' αὐτό τό μπέρδεμα, ἀπό τό πούθενά ἐμφανίστηκε μπροστά μας ὁ γέρο-Νάγκ μέ τήν μακριά, στό χρῶμα τῆς ὠχρας κελεμπία του, τό ψάθινο κωνικό καπέλλο του καί τό ξύλινο ραβδί του στό χέρι. Ἡ ὄλη παρουσία του ἔμοιαζε σάν νά εἶχε βγεῖ ἀπό μινιατούρα μεσαιωνικοῦ χειρογράφου πού παρουσίαζε κάποιο προσκύνημα καί προσκυνητές.

Ὅλοι ξέσπασαν σέ γέλια καί ἐπιφωνήματα ἐνῶ ὁ γέρο-Νάγκ ἀπολάμβανε τόν θαυμασμό τοῦ κόσμου πού ἀποροῦσε πῶς ἕνας λευκός «μαραμποῦ» (ἄσκητῆς καί γενικά ἄνθρωπος ἀφιερωμένος στόν Θεό), ψάχνει τόν σιδερά τοῦ «Λιμανιοῦ»!

Ἐπειδὴ ἄρχισε νά σκοτεινιάζει καί οὐσιαστικά εἶχαμε βρεῖ τόν ἄνθρωπο πού ζητούσαμε πῆρα ἀπό τό αὐτοκίνητο τό σφυρί πού εἶχα ἀγοράσει καί τοῦ τό ἔδωσα. Ὁ γέρο-Νάγκ τό πῆρε στά χέρια του τό ζύγισε γιὰ λίγο καί μετὰ τό σήκωσε ψηλά νά τό δοῦν ὄλοι λέγοντάς μου πολλῆς φορές «σουσσέ, σουσσέ, σουσσέ...» πού σημαίνει «εὐχαριστῶ».

Σάν νά ἦταν αὐτό τό σύνθημα πού περίμενε ὁ κόσμος, ἄρχισαν νά φωνάζουν ὄλοι μαζί οἱ δέ γυναῖκες ἄρχισαν νά βγάξουν μιά μακρόσυρτη καί ψηλή κραυγή πού ἦταν φωνή χαρᾶς καί ἐπιδοκίμασias! Σήκωσα τό χέρι μου καί τοὺς χαιρέτησα κατευθυνόμενος πρὸς τό αὐτοκίνητό μας. Μέχρι νά μποῦμε μέσα καί νά ξεκινήσουμε ὁ κόσμος ἄρχισε νά τραγουδάει καί νά χορεύει!!!

«Μποροῦν νά καθίσουν καί νά χορεύουν ἐδῶ μέχρι τό πρωί» μέ πληροφορήσε ὁ μεταφραστής μου καί ὅταν ρώτησα φανερά ἀπορημένος γιατί, μοῦ ἐξήγησε. «Τό σφυρί πού πήρατε εἶναι μιά περιουσία γιὰ τόν ἄνθρωπο αὐτόν ἀλλά καί γιὰ τό χωριό ὀλόκληρο καί ὅταν κάποιος κάνει δῶρο στό χωριό θεωροῦνε ὅτι μεγάλο καλὸ θά γίνει στήν ζωή τοῦ χωριοῦ καί γι' αὐτό πρέπει νά τιμήσουν αὐτό τό γεγονός μέ τόν χορό».

Τόν Μάιο δέχθηκα τήν ἐπίσκεψη μιᾶς ὀρθοδόξου συνταξιούχου δασκάλας ἀπό τό Γιαουντέ. Ἄφου χαιρετηθήκαμε μοῦ ἐξήγησε ὅτι, αὐτές τίς ἡμέρες εἶχε πραγματοποιήσει ἕνα μεγάλο ὄνειρο τῆς ζωῆς της, ἐπισκέφθηκε γιὰ πρώτη φορά τό Βόρειο Καμερούν

καί εἶχε προσκυνήσει ὅλες τίς ὀρθόδοξες ἐνορίες τοῦ Βορρά. Τό ταξίδι της ἦταν γεμάτο ἐντυπώσεις καί περιστατικά τὰ ὁποῖα καί μοῦ ἀνέφερε.

Ὅταν τέλειωσε τήν διήγησή της τήν εὐχαρίστησα καί τῆς εὐχήθηκα νά ἀξιωθεῖ στό μέλλον νά ξαναπάει. Πρὶν φύγει ἔβγαλε ἕνα δέμα ἀπό τήν τσάντα της καί μοῦ τό ἔδωσε λέγοντάς μου ὅτι αὐτό σᾶς τό στέλνει ὁ τάδε Ἱερέας καί ἀνεχώρησε.

Ὅταν ἄνοιξα τό δέμα εἶδα μέ ἐκπληξη δυὸ μαχαίρια καί ἕνα φάκελλο, ἕνα σημείωμα μέ τό γραφικό χαρακτήρα τοῦ Ἱερέως καί κάποια ψιλά χρήματα μέσα. Τό σημείωμα ἔγραφε:

«Σεβασμιώτατε Ὁρθόδοξε Ἀρχιεπίσκοπε, σᾶς στέλνω τὰ μαχαίρια πού μοῦ παραγγείλατε, χρειάζεται νά φτιάξετε δύο δερμάτινες θήκες γιὰ νά μὴν σκουριάσουν οἱ λάμες καί νά τὰ χρησιμοποιεῖτε χρόνια, σᾶς στέλνω καί τὰ ρέστα ἀπὸ τὰ χρήματα πού μοῦ δώσατε σάν προκαταβολή.

Σᾶς εὐχαριστῶ καί πάλη γιὰ τό ὠραῖο σφυρί πού μοῦ κάνατε δῶρο.

Τό χωριό σᾶς χαιρετᾷ.
Νάγκ ὁ σιδεράς».

Ἀπὸ τό βιβλίο: «ΗΜΕΡΟΔΡΟΜΙΟΝ 2005-2006
...στιγμές συνοδοιπορίας...»

Ἐπισκόπου Γρηγορίου Μητροπολίτου Καμερούν,
Ἐκδόσεις «ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟΙΠΟΡΙΑ»
ΜΕΓΑΡΑ 2006

